

rant-se en un pronunciat tallant de roca, fent de mirador del jardí.

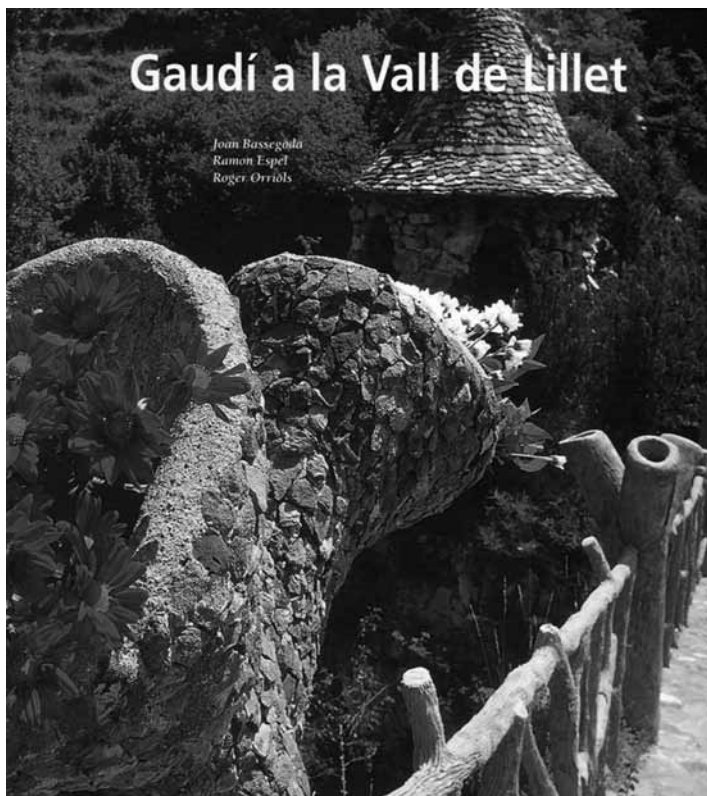
Els símbols

El símbol més significatiu que s'observa als Jardins Artigas és el dels quatre Evangelistes, presidits per la figura de l'àliga que majestuosa vigila el jardí al costat de la Glorieta, el Bou, el Lleó i l'àngel que originalment es trobava dins la cascada i que actualment no es troba reproduït; també les serps protegeixen l'única entrada que Gaudí va projectar per accedir al jardí, les Cariàtides amb la figura de l'home i la dona, el Racó del Pescador, el Berenador amb el mural de natura i les canyes de bambú, entre d'altres.

La restauració

L'any 1939, en finalitzar la Guerra Civil, durant la retirada, cremen la casa i la fàbrica de la família Artigas, aquest fet suposarà la marxa de la família i la seva instal·lació definitiva a la ciutat de Barcelona, en quant als jardins la marxa dels seus propietaris suposarà l'abandonament (1939-1989).

El perquè els jardins han passat desapercebuts durant tants anys

Coberta del llibre "Gaudí a la Vall de Lillet" de Joan Bassegoda, Ramon Espel i Roger Orriols.

és molt senzill, l'espai continuava sent de propietat privada i l'indret on estan situats no es divisa des de cap camí, carrer, o via transitada sinó ben al contrari, ja que es troben dins el complex industrial de Ca l'Artigas. Per tant, només eren coneguts pels habitants de la

Pobla, als quals se'ls deixava les claus sempre que volien visitar l'espai.

L'any 1989, el Sr. Joan Bassegoda i Nonell, des de la Càtedra Gaudí, s'assabenta de l'existència d'aquests jardins, s'hi comencen a fer investigacions que portaran a concloure l'autenticitat de l'obra i finalment l'any 1991 es comença a executar el projecte de restauració dels mateixos, aconseguint que avui dia sigui un dels espais d'interès arquitectònic i artístic més visitats de la comarca del Berguedà.

Pel que fa al Xalet del Catllaràs potser trigarem uns anys a veure'l recuperat, ja que als anys vuitanta, ja tancades les mines de carbó i estant el xalet en molt mal estat es va refer l'edifici convertint-lo en una casa de colònies. Degut a aquesta reconversió el xalet ha perdut els trets decoratius més significatius del projecte original d'Antoni Gaudí.

Trobareu més informació a la pàgina web:

www.poblalillet.cat

Olga Bretcha
de l'oficina de turisme de La Pobla

DOSSIER

ANNA PERARNAU

Anna Perarnau, premsa i comunicació de la Sagrada Família

Vaig néixer a Berga, al febrer de 1976. Filòloga catalana, la meua dèria des de petita era ser professora d'institut però quan hi vaig ser, no em va convèncer, no era la meua vocació. Diuen que rectificar és de savis. Al decidir canviar de sector em va portar fins a la Casa Dalí de Portlligat, on vaig treballar-hi uns mesos. Allà, passejant per Cadaqués, vaig trobar un conegut berguedà, el

Ramon Espel, que a part de ser cap d'obres de la Sagrada Família era un enamorat de Dalí. Un temps després, ell mateix em va dir que a la Sagrada Família buscaven una persona per a les oficines i que feien unes entrevistes. M'hi vaig presentar i em van agafar per tres mesos de prova. I d'això ja fa 11 anys.

La meua feina a la Sagrada Família ha canviat molt des que vaig

entrar-hi, igual que ha canviat la Sagrada Família.

Al 2001 el focus més important de l'obra estava centrat en les cobertes de la nau principal, les voltes laterals i centrals dels transseptes i es començaven les columnes de l'absis. Aquell any entraven 1.400.000 visitants a veure l'interior del temple i es publicaven 3.000 mencions de premsa a l'any.

Avui, al 2012, s'ha cobert tot l'espai interior i de les sis torres centrals, situades al damunt de les voltes del creuer i de l'absis, només falta començar la central, dedicada a Jesucrist. Ens han visitat 3.200.000 persones durant el 2011 i s'han publicat 9.000 mencions de premsa durant un any.

Jo sóc responsable de premsa i comunicació, que en altres paraules vol dir controlar la premsa

i la imatge de la Sagrada Família, gestionar amb tots els llenguatges (ja sigui escrit amb la premsa o visual amb la imatge) com parla Sagrada Família. I has de saber molt bé què vols dir i què vols que diguin de tu. Depenc del Servei de Visitants. El meu dia a dia comença llegint el clipping de premsa i veient què ha passat al món i sobretot què ha passat relacionat amb Sagrada Família. D'això en dependrà que pugui fer el que tenia previst o que hagi de canviar els plans perquè ha sorgit un tema massa mediàtic del qual me n'he de responsabilitzar.

A partir d'aquí, comencen les reunions i l'execució dels projectes, ja sigui la planificació d'un timing de rodatge o l'execució d'un projecte d'imatge. Actualment passo moltes hores amb el projecte de la nova zona de pregària dins el recorregut del visitant. Es tracta de crear un espai evocatiu on el visitant pugui seure i pregar una estona.

Bona part del meu dia a dia el passo al telèfon o al correu electrònic. De fet, personalment crec que el tu a tu amb els periodistes és el que fa que surti un bon article: és conversant quan anem tibant els fils fins que aconseguim arribar al tema interessant i comunicable... I l'altra part del dia el passo reunida amb dissenyadors, discutint i elaborant el que seria l'exposició, el fulletó o el web perfecte. Em em passo el dia parlant! Parlant amb el periodista, acabes veient el to que necessita aquella publicació, l'entrevista i l'enfocament ideal.

Cada nacionalitat enfoca de manera diferent la premsa. Una vegada, un periodista d'un mitjà japonès ens va demanar per fer una entrevista als patrocinadors del temple. Jo li vaig demanar a qui es referia, qui eren aquells patrocinadors... i em va contestar: "Tots els noms que hi ha escrits a la porta de bronze de la Passió." Després d'explicar-li que no eren els noms dels patrocinadors sinó els dels evangelistes, vaig veure que havíem obert per ells un fil d'investigació pel seu reportatge.

Personalment crec que la Sagrada Família ha tingut tres punts d'inflexió molt marcats pel que fa a la comunicació. El primer, el 1992, amb els Jocs Olímpics

de Barcelona, amb els vídeos promocionals que es van fer de les obres de Gaudí van ser l'aparador de la capital de Catalunya. Aquell any van visitar el temple 600.000 persones. L'altre punt va ser al 2002, Any Gaudí, quan tot Catalunya va retre homenatge a l'arquitecte català. Aquell any més de 2.000.000 de persones van venir a veure com avançaven les obres. I l'últim, i més important, ha estat al 2010, amb la dedicació del Sant Pare i l'espectacular retransmissió de la cerimònia per part de TV3. Aquest 2011 més de 3.000.000 de visitants han volgut descobrir com era l'interior cobert i acabat.

Els preparatius de la cerimònia va ser vertiginosos, més de cinc mesos! Tot va començar amb l'embargament de les imatges de l'interior, no era una tasca fàcil ja que aconseguir que cap dels milers de mitjans que venen a fer reportatges tragués la imatge de l'interior completament acabat era molt complicat. Ho vam aconseguir "embrutant" les imatges del centre neuràlgic amb unes xarxes d'obra... Així vam aconseguir que la retransmissió de la missa fos del tot impactant, un interior majestuós on les llums dels vitralls es reflectien sobre les columnes, creant aquell efecte de bosc natural que Gaudí havia dissenyat.

Aquell dia, periodistes de tot el món van retransmetre les imatges del temple de Gaudí finalitzat per dins. Ningú s'ho podia imaginar. Com tampoc nosaltres ens podíem imaginar, a nivell de premsa, que els números es multiplicarien. Aquell mes de novembre vam tenir 15.000 notícies als mitjans, només en un mes, i arreu del món!

I és a partir d'aquest punt on el llenguatge de comunicació de la Sagrada Família agafa un altre rumb. Ja no només es fan reportatges de turisme i arquitectura sinó que ara també s'hi han incorporat uns nous conceptes: la universalitat i la religiositat de la Sagrada Família. Un temple on es treballa amb la més alta tecnologia a nivell constructiu, un punt de trobada de cultura i universalitat i un referent religiós únic al món, la Bíblia en pedra que volia Antoni Gaudí.

Abans de la dedicació del Sant Pare, el temple era una obra en construcció, el monument més visitat de l'estat i el símbol per excel·lència del skyline de Barcelona. Després que el Sant Pare el declarés basílica ha esdevingut un lloc d'irradiació cultural i religiosa molt important. La Basílica de la Sagrada Família ha esdevingut un gran atri dels gentils, un lloc obert al món i amb una transcendència universal que Gaudí ja va preveure: "Vindrà gent de tot el món", deia. Ara deu ser molt feliç de poder-ho veure.

Des de la premsa catalana i espanyola fins a la NHK japonesa, el National Geographic, la RAI o el Times, contacten amb el nostre departament de premsa per fer

extensos documentals d'aquesta joia que tenim els catalans. I a l'entrar, tots tenen la mateixa reacció "It's amazing" (és sorprenent!), bocabadats i amb el cap amunt, admirant l'esveltesa de la nau central.

Tot i així, hi ha una cosa que no ha canviat des que vaig entrar. I és la pregunta que hem de fer a tots els periodistes quan arriben: "Tens vertigen?", perquè això de pujar a plataformes de treball a 80 metres d'alçada, per poder admirar de primera mà la construcció d'aquesta obra única al món, no és apte per a tothom. I menys pels que tenen por de les alçades.

Anna Perarnau